

EMBER ÉS KRÓM

>>>>>[Az alábbiakat Fejszés Ember írta, és a saját tapasztalatairól számol be. Vannak bőven. Ajánlom mindenkinek, akinek kiberen jár az esze, hogy bővítse a horizontját, és olvassa el a szöveget. Ja, és még valami. Ezúttal nem örülnék, ha bárki is belepiszkálna a fájlba. Aki mégis megteszi, annak velem gyúlik meg a baja.]<<<<<

—Káosz Kapitány <05:08:35/11-17-56>

Tizenhárom éves voltam, amikor megkaptam az első kiberemet. Egész addigi életemben ott éltem, ahol megszülettem, Puyallup egy feldúlt negyedében, amit mi csak Tűz-saroknak hívtunk. Igazi neve is volt, de az csak a „hivatalos” dokumentumokban szerepelt, azokkal mi meg nem sokat törődtünk. A Tűz-sarok volt a mi darabkánk a világból, és ha a város többi része nem törődött velünk, cserébe mi sem törődtünk övelük.

Tizenharmadik születésnapom körül idősebb féltestvérem, Fizz és én éppen a helyi bandával lógtunk. Saját magunkat – igen ötletesen – Tűzokádóknak hívtuk, a búvóhelyünknek pedig – amint azt ki lehet találni – a Tűzbarlang nevet adtuk. Vad nevünk ellenére lányokat is felvettünk a bandába. Teljesen azért nem buggyantunk meg.

Fizz és én addigra már elég nagyok voltunk ahhoz (vagy elég okosak – akkoriban nálunk idősebb Tűzokádók is tartoztak a bandába), hogy felismerjük, a bandában semmi sem fog történni. Igazából még csak nem is voltunk igazi banda; legalábbis senki sem tekintett minket annak. Mi magunk neveztük így magunkat, mert azt hittük, hogy ettől Valakik leszünk.

Nos, Fizz és én a valóságban is valakik akartunk lenni. De még alig kezdtük el szövegetni gyerekes terveinket arról, hogy valami érdekes dolgot fogunk csinálni, amikor a Fejvadászok felbukkantak a Tűz-sarkon. (Tudom, ez az egész úgy hangzik, mint valami pocsék trideófilm forgatókönyve, de hát így történt.)

A Fejvadászok orkokból és emberekből álló *igazi* banda volt, akik a pusztulat tőlünk északra fekvő részeiben terítették a JMÉ-t, virtua-pornót és egyéb jópofa dolgokat. Amennyire vissza tudok emlékezni, a Tűz-sarok valami Fekete Zászló nevű bandához tartozott, de közülük soha nem láttunk senkit sem. (A helyi kereskedők és bolttulajdonosok ugyanezt persze nem mondhatták el magukról, de hát én akkoriban még csak gyerek voltam. Mit tudtam arról, hogyan mennek a dolgok?)

Tudtuk, hogy valami hercehurca zajlik a környéken, de nem nagyon törődtünk vele. Amikor meghallottuk, hogy a Fejvadászok arrafelé szimatolnak, az sem mondott nekünk semmit.

Aztán egy keddi napon a Tűz-saroktól alig egy háztömbnyire a Leo Kunyhója nevű kis bár felrobbant. Kora este történt a dolog, akkor, amikor mi még az utcán lófráltunk. Lerohantunk a Kunyhóhoz: csípős füst ülte meg az utcát, és a kövezetet mindenfelé égő fadarabkák borították. A törmelék között egy magas, szikár, feszes bőrruhát viselő férfi állt, csizmáján csillogó ezüstsarkantyúval, és egy tekintélyes kinézetű puskával a hátára erősített tartóban. A férfi éppen cigarettára gyújtott az egyik izzó roncsdarab segítségével. A felnőttek és a környékbeli srácok egyaránt tisztos távolban maradtak tőle.

A férfi pökhendien körbenézett, majd a háta felé nyúlt. Azt hittem, a puskájáért nyúl, de csak varkocsba között haját vette elő. Kibontotta copfját, és a gumit úgy tartotta a kezében, mint valami fojtóhurkot. Aztán elvigyorodott, és a bár maradványaira mutatott.

– Nem is rossz – mondta. – A régi fa jól ég. Jegyezzék ezt meg.

Elsétált, és senki sem állt az útjába. Kicsit távolabb hat, bőrruhába öltözött keményfiú várta. Aztán elmentek mind. Valakitől megtudtam, hogy ők a Fejvadászok, és hogy átvették a Tűz-sarkot a Fekete Zászlótól.

Ez még nem is lett volna baj. Az új tulajdonosok letették a névjegyüket a Leo Kunyhójával, de hát ez Leo hibája volt. Nem akart többé védelmi pénzt fizetni – az ő baja. Az igazi gond akkor kezdődött, amikor valaki más sem akart fizetni. A Fejvadászok azt a helyet nem robbantották fel; az az üzlet betonból és kemény téglából épült, oda rettentő nagy pokolgép kellett volna. Nem, a Fejvadászok inkább elkapták Bicskást, a bolttulajdonos tizenegy éves fiát. A srácot aztán darabokban kiszögezték a bolt biztonsági kapujára.

És Bicskás egyike volt a Tűzokádóknak.

Mire véget ért a harcunk, csak kevesen maradtunk, és mindannyian megváltoztunk. És a Tűz-sarok lett az a hely, ahol a mieink halomra hullottak a három éjjelen át tartó eszeveszett, gyermeki dühvel zajló bosszúhadjáratban. A mai napig sem értem, hogyan történhetett ez meg. Bicskás halála után alig egy hét telt el, és alig maradtunk néhányan Tűzokádók – de Fejvadász egy *sem*

maradt. Senki. Megöltük őket mind, nőket, férfiakat, még egy kislányt is. Sosem tudtuk meg a nevét.

Én megúsztam. Fizz is. Fizz csaja, Bethie is. De mindnyájan nagy árat fizettünk érte. Fizz három ujjat elvesztett a bal kezéről, és hatalmas, vörös forradás maradt a hátán. Bethie-nek attól kezdve másképp kellett viselnie a haját, hogy eltakarja a nyaka tövéénél éktelenkedő égési sebeket. Én megvakultam. Azt mondták, túl közel álltam egy puska torkolattüzehez. Biztosan így volt, én nem emlékszem rá.

Igen sajátos módon fogtam fel a dolgot. Tíz jó barátunk meghalt. Fizz és Bethie megsebesült, én pedig megvakultam. De mindez nem számított. A Fejvadászok nem voltak többé, és megbosszultuk Bicskást. Ha ezért a szemem világával kell fizetnem, ám legyen.

Fizz ezt másképp gondolta. Két hónappal később szemet szerzett nekem.

A szememet ért sérülés csak felszíni volt, a látóidegeket alig érte bántódás. Fizz egy ősz hajú, öreg utcai sebésszínhöz vitt el (bizonyos Ms. Chinhez, aki nevével el-

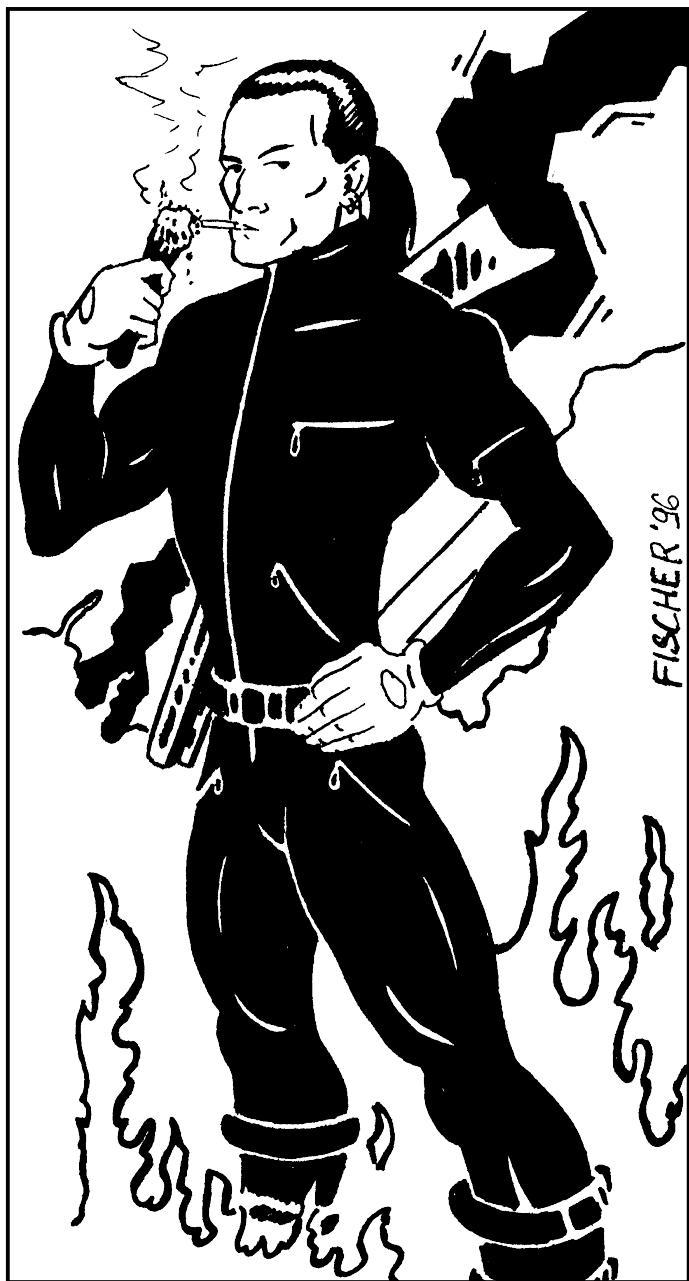
lentétben nem kínai volt). Kétféle szemet kaptam tőle – bal oldalra egy B&L Envisio 280L-t, jobb oldalra pedig egy Fuchi-Tanner AVX-et. Az egyik kék volt, a másik barna. Három nappal később Ms. Chin levette a kötéseket, és beültette a mikroakkumulátorokat. És újra láttam.

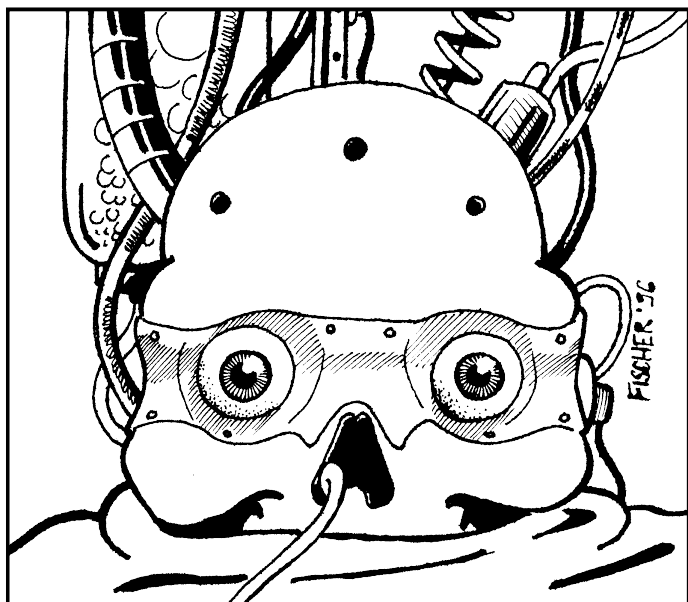
Nem olyan lett, mint amilyenre számítottam. Akkoriban csak annyit tudtam a kibernetikáról, amennyit a reklámokból és trideóműsorokból lehetett hallani. A média állandóan hátborzongató sztorikat mesél kiberekberekről és utcai kemény legényekről, akik úgy döntöttek, hogy felkiberezve jobb az élet. A valóság egészen más. Azok az emberek, akiket ismerek, már benne voltak az üzletben, amikor beültetéseket szereztek maguknak. Azok az emberek, akiket ismertem, és akik azért kiberezték fel magukat, hogy *bekerüljenek* az üzletbe, mind halottak. Nem is hiányoznak.

A trideóban amikor a kiberszamuráj szemén keresztül láttatják a történetet, mindig kicsit megváltoztatják a képet. Igazából sosem gondoltam bele, mit jelenthet ez a valós életben. De most a saját szemem lett olyan, mint két apró trideókamera. Néha túl éles, túl részletes volt a kép, és a színek is másmilyenek voltak, mint korábban. Eleinte a bal szemem gyorsabban állt élesre, mint a jobb, és ettől pokoli fejfájást kaptam – egy hónap múlva szerencsére kijavították. Néha hangyás lett a kép, vagy ugrált egyet-kettőt, mintha nem lenne jól behangolva. Erős szürkületben jobban láttam a tárgyak alakját, de a részleteket nehezebb volt kivenni. A legnagyobb változást azonban egy aprócska kis dolog jelentette. Ezt mindig lehetett érezni, különösen reggel, amikor a szemem hidegebbnek érződött a testem többi részénél. Amikor a testem ellazult, elfáradt vagy pihent, a szemem továbbra is változatlanul működött, akár egy gép. És rajta keresztül a dolgokat is másképpen láttam.

Most nem a fizikai képről beszélek – én magam reagáltam másképpen a látottakra. Mintha távolról néztem volna azt, amit néztem. Egy ideig olyan volt, mintha kamerán keresztül szemlélném a világot; minden valótlanak tűnt, mintha kukkoló lennék a saját életemben. Ez a fajta távolságtartó érzés csak néhány hétig tartott, amíg rendbe nem hozták a fókuszproblémát, de azért megtette a maga hatását. Akkoriban örültem neki. Távol akartam maradni a dolgoktól.

A szem volt az első, de messze nem az utolsó kiberverem. Még ma is megvan az a pár, de már nem használom őket. Emlékek. Az egyik pontosan ugyanúgy néz ki, mint akkor, a másikat jobban megviselte a használat. Most is van kiberszemem – sosem bajlódtam bio-beültetésekkel – de a mostani pár sokkal jobb, mint az első – többbe került, mint egy átlagos bérabszolga egyévi keresete. Látok a sötétben, látok az infravörös tartományban, adatokat is megjeleníthetek rajta, satöbbi, satöbbi. A képminőség sokkal jobb, főleg azért, mert közben nagyot fejlődött a kibertechnika. A távolságtartó érzés most is megvan, de már megszoktam. Azért még mindig rámjön néha ez az elidegenedés, ahogy a körülöttem kibontakozó eseményeket szemlélem. Azt mondják, sokat bámulok mereven – és nem pislogok közben, mivel a külső

szemlencsét elektrosztatikus mező védi a szennyeződésektől. Azt mondják, nyugtalanítom az embereket a nézésemmel. Tudom, mit értenek ez alatt.

Néhányszor szándékosan felhasználtam a távolságtartó érzést, amikor nem akartam érzelmileg befolyolni a dolgokba. Olyan volt, mintha az emberek – magamat is beleértve – csak egy trideóműsor szereplői lettek volna. Ha a szükség úgy hozta, felvettem a kőkemény samuráj stílust. Voltak szituációk, amelyekből nem lehetett másképpen kikeveredni. Hogy büszkén tekintek-e vissza a múltamra? Nem mindig. De még mindig élek, és benne vagyok az üzletben.

A szembeültetésem után egy évvel kifutófiúként dolgoztam a jakuzának. A jakuza akkor jelent meg, amikor a Fejvadászok eltűntek. Sokkal keményebbek voltak mindenkinél, de törődtek a környékkel, ahol működtek. Amikor leégett egy DeLosky utcai bérház, a lakásukat veszített emberek számára nem a város vezetősége szerzett átmeneti szállást, hanem a jakuza.

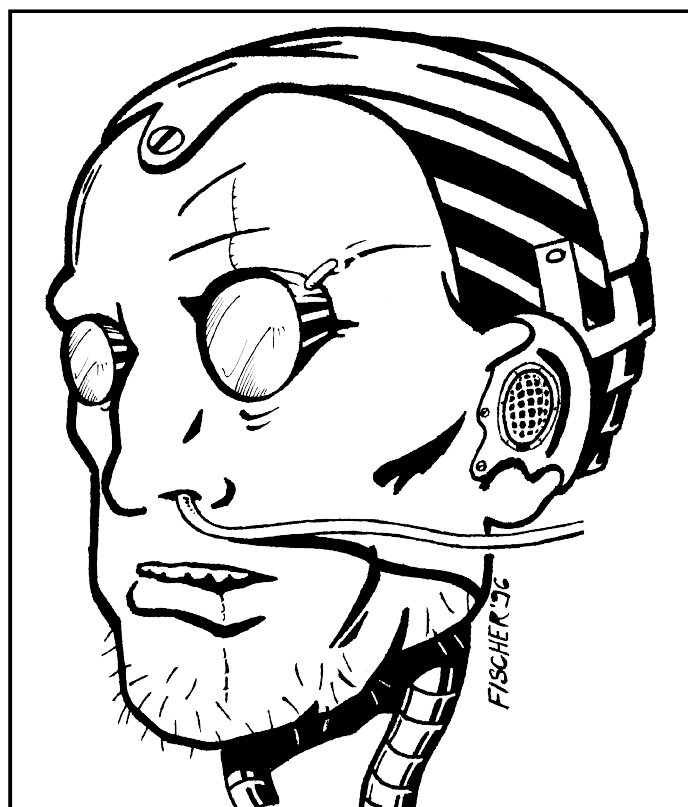
Miután megtudták, hogy mi történt a Fejvadászokkal, megkeresték Fizzt, Bethie-t és engem is, persze külön-külön. Fizz azt mondta, hogy köszöni, de nem akar velük dolgozni; ők erre bólintottak, és tudomásul vették. Belőlem jakuza kifutófiú lett tizennégy éves koromra. Még nem voltam árnyvadász – akkoriban még senki sem tudta, mit jelent ez a szó. Üzeneteket közvetítettem, leveleket hurcoltam, és egyéb kis dolgokat csináltam nekik. Idővel aztán komolyabb munkákat is kaptam. Hideg Szemnek hívtak.

Tizenhat éves koromban kaptam a karpengémet. Mindjárt kettőt, mindegyiket a jobb karomba. Az egyik a csuklóm mögül nyúlt előre, a másik az ellenkező irányba, a könyököm mögött. Ms. Chin azt mondta, még soha senkit nem látott, aki így építtette be a pengéit. De így veszélyes srác lettem, és akkoriban éppen erre volt szükségem. A karpengék többsége csak előre nyúlik, az elöl álló ellenfélre veszélyes; aki hátulról cserkész be az embert, nem számít rá, hogy az áldozata könyökéből is kaphat egy pengét a gyomrába. Előnyre tettem szert tehát, és tudtam is, hogyan hasz-

náljam ki ezt az előnyt. Egyszer rámtámadtak ketten, hogy elvegyék a készpénzes zsákot, amit éppen szálítottam, de a jobb karom egyetlen suhintásával mindkét ürgét el tudtam intézni. Nagynak éreztem magam.

A pengék hatalmat kölcsönöztek. Bár csak kifutófiú voltam, a pengékkel sikerült megoldanom néhány kisebb problémát saját kezdeményezésemre. A jakuza közben szemmel tartott, és tetszett nekik, amit láttak. A pengéim magabiztossá tettek, és ez meg is látszott. Tudtam, hogy ott vannak a helyükön. Ha megcsavartam egy kicsit a jobb csuklóm, máris megéreztem őket. A csuklóm persze messze nem tudtam olyan szabadon mozgatni, mint annakelőtte, de úgy gondoltam, megéri ez az ár. Tudtam, hogy akárkit meg tudnék ölni, ha a közelébe kerülök, és némi gyakorlással azt is elértem, hogy a támadás tökéletesen természetes mozdulatnak hasson. Egy kicsit jobban kihúztam magam, és keményebb hangon kezdtem beszélni. Az utcán már ismertek néhányan, és úgy tettem, mint aki már nem fél annyira a jakuzától. Ezt ők is észrevették, így előrébb léphettem.

Húszéves koromra én irányítottam a kifutófiúkat. Nekem jelentettek; én mondtam meg nekik, hogy hova menjenek és mit csináljanak. Addigra már volt pisztolyom is, egy öreg Colt Comanche, fegyverkapcsolattal szerelve. A fegyverkapcsolattal sok bajom volt: kétszer is ki kellett cseréltetnem, mire rendesen működött. Addigra Ms. Chin helyett egy bona fide jakuza dokihoz jártam. A jobb karomba ültette be a fegyverkapcsolat vezetékeit, így jobban örültem volna, ha a bal kezemben lettek volna a pengék. A műtét után megmaradt egy kis forradás, de nem nagyon zavart a dolog. Sőt, még örültem is a forradásoknak. Azt hittem, nagyobb tekintélyem lesz tőlük. Úgy éreztem, hogy vagyok Valaki.

A fegyverkapcsolat gondoskodott róla, hogy melegnek érezzem a Comanche-ot, ha ki van biztosítva. Ügyes kis ötlet, mely nyomán mélyebb értelmet nyert a régi szólás: „Egy meleg pisztoly maga a boldogság.”

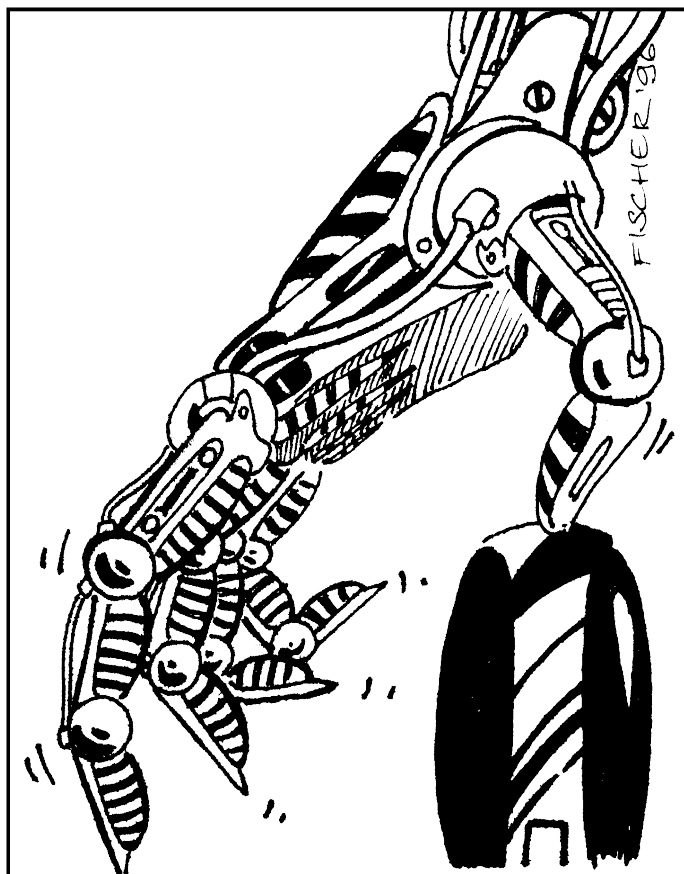
Addigra már senkitől sem túrtam el, hogy molesztáljon, csak akkor, ha elég fontosnak tartottam az illetőt. Egy csomó barátom eltávolodott tőlem emiatt. A Tűz-sarkon csak ritkán fordultam meg, és az emberek olyankor sem akartak beszélni velem. Fizzel azért rendszeresen találkoztunk. Fizz akkor kidobóember volt egy Kalaptartó nevű night clubban, valahol a környéken. Bethie egy évvel ezelőtt belezúgott a JMÉ-zésbe, Fizz pedig lecserélte őt egy másik csajra, akit Monának hívtak. Fizznek nem volt más kiberje, csak ujjpengéje. Gyengének tartottam őt.

Tulajdonképpen egészen jól megvoltam a jakuzával, de egy esetben úgy oldottam meg egy ügyet – akkor öltem először embert –, hogy velük nem konzultáltam előtte. Akkoriban a jakuza szervezetben máshol is felmerültek hűség-problémák, ezért úgy döntöttek, hogy nem bocsátják meg nekem az önkényeskedést. Egy szó, mint száz, kikerültem a jakuzából, és újra Ms. Chinnél kötöttem ki. Haragudtam rájuk, és nem akartam életem végéig a bal kezemen viselni a jakuza tetoválást, ami a kudarcomat hirdette, ezért kicseréltettem az egészet. Nem kell persze valami falrengető dologra gondolni, csak egy új kezet kaptam némi szintetikus bőrrel.

Azt tanácsolom, ne higgyétek el, amiket a szintibőrről reklámoznak, cimborák. Az a cucc igazi macera. Talán egy kicsit strapabíróbb az igazinál, viszont nem gyógyul. Ha megsérül, ki kell cseréltetni. Az évek folyamán annyi új bőrt kaptam összesen, hogy azzal ezer kezet meg lábat be lehetett volna borítani. Az én szakmámban a testnek sokszor esik baja.

A jakuzától való elválásomat követő hónapokban néhányszor Fizznek segítettem, és mindenféle melót végeztem. Aztán a derült égből egyszer csak megkaptam az első igazi árnyvadász munkát. Nem kell semmi különlegesre gondolni, egyszerűen csak jött egy üzenet, hogy egy Johnson nevű pasas szeretne velem találkozni egy félreeső helyen. Ebből már azonnal lehetett tudni, hogy itt nem a szokásos alkalmi melóról lesz szó. Később kiderítettem, hogy a vadászat a Renrakuval állt kapcsolatban. Azt is megsejtettem, hogy ki ejtette el a nevem a megfelelő helyen, de bizonyítani sosem tudtam a dolgot. Azóta sok vadászatot végrehajtottam már az ő megbízásukból, de tévedés ne essék, nem vagyok cégszolga. Közel sem. Egyszerűen csak jól kijövünk egymással. Soha nem gondolkodtam el rajta, hogy miért. Mindig rendesen fizettek, és rajtuk keresztül sikerült árendedményt szereznem az újabb kibervereimre. Nyakig benne voltam akkor már az árnyvadász üzletben, és szükségem volt rá, hogy a csúcson tarthassam magam.

Végül króm lett az egész bal karom. És sokkal többször taccsra is tettem, mint a hús-vér jobbat. Valószínűleg kevésbé óvatosan bántam vele. Tudtam, hogy többet bír (a hülye szintibőr kivételével), ezért folyton olyan helyekre dugtam, ahová pedig nem kellett volna.

Egyszer le is szakítottam, az elég bizarr érzés volt. Felárat fizettem a teljesértékű fájdalomérzékelőkért (ha ez az extrafelszerelés az utatokba kerülne véletlenül, vegyétek meg; az életeteket mentheti meg), így a nagyobb súly és a másfajta mozgathatóság ellenére is a saját karomnak érződött. Akkor szakadt le, amikor megbirkóztam egy vendigóval Athabascában. Mindketten alaposan meglepődtünk, amikor a karom ott maradt a karmai között. A fájdalomérző elektronika automatikusan kikapcsol, ha valami ilyesmi történik, így aztán egy gigászi rántást éreztem, és – pukk! – a vendigó hátratántorodott, kezében a karommal. Csak bámultam. A szörnyeteg rámézett, aztán nekiállt megkajálni a zsákmányát. Amíg megkóstolta, milyen íze van a krómnak (és egyre jobban megzavarodott), én magamhoz tértem, felvettem a földről a Comanche-omat, és két golyót lőttem a jobb szemébe.

Idővel mindenféle kiegészítő cuccokat szereltem a karomba, de mindig ügyeltem rá, hogy kívülről minden a lehető legátlagosabbnak tűnjön. Ha az ember úgy néz ki, mint két tonna halál, az néha hasznos lehet, de én inkább azon a véleményen voltam, hogy többet használ, ha veszélyes, de amúgy emberi fickónak látnak az emberek. Sokan tanácsolták, hogy cseréltessem ki a jobb karomat is. A dokik közül sokan úgy vélik, a dolgok jobban működnek párosával; nem tudom, hogy értik ezt: pszichológiailag vagy fizikailag. Nem hallgattam rájuk – úgy gondoltam, egy kar éppen elég. Úgy fest, most már nincs sok választásom.

Az első huzalozott reflexeket nem sokkal a vendigó eset után kaptam meg. Gyűlöltem. Félelmetes előnyt adott a harcban, de cserébe teljesen elvesztettem az

irányítást a saját testem fölött. A huzalozott reflexszel az ember *állandóan* harckészültségben van. Egy kis zaj, egyetlen kis mozdulat elég, hogy beindítson. Évekbe tellett, amíg megtanultam, hogyan tartsam kordában a gyorsaságomat. Nem véletlenül hívják a dolgot huzalozott *reflexeknek*. A reflex automatikus; az ember érzeke valamit, és a reflex átveszi az irányítást, és kiemeli a gondolkodás/döntés/válaszadás időt az egész folyamatból. Az észlelt veszély egyenlő a reakcióval, így az ember reméli, hogy a veszély valóságos is volt. Már rögtön az elején tettem róla, hogy biztosan ne veszítsem el a fejem. Az ötlet nem vallott ép észre, mégis bebiztosított fegyverrel mászkáltam. Egyetlen gondolatparanccsal a másodperc törtresze alatt tűzkész állapotba kapcsolhattam a fegyveremet, és szükségem volt arra a néhány milliszekundumra, hogy ura legyek a saját reflexeimnek.

Én is ugyanúgy kezdtem viselkedni, mint azok a szamurájok, akiken korábban betegre röhögtem magam. Mindig háttal ültem le a falnak, nem csak azért, hogy senki se lopakodhasson mögém, de azért is, hogy a *barátaim* is szemből közelítsenek. Így az elektronikám nem ugrik be feleslegesen, és nem nyírom ki a haverjaimat úgy, hogy nem is akarom. Nyitva tartottam a szemem, mindenhová odanéztam, mindenkinek követtem a mozgását. Szükségszerűségből paranoiássá váltam. Szerencsém volt – senkit sem öltem meg véletlenül. Fiztt viszont rengetegszer megcsaptam, és arra is volt jócskán példa, hogy egy-egy

túlságosan közel merészkedő járókelőnek lekentem egyet. De semmi több.

Szereztem némi kommunikációs kibervet is a fejembe, így megtanultam, hogy az utcai szamurájok miért beszélnek mindig magukban. Valójában Johnsonokkal, közvetítőkkal, kapcsolatokkal beszélnek, olyan emberekkel, akiktől munkához juthatnak. Arra is rájöttem, hogy egyesek ténylegesen magukban beszélnek azért, hogy mindenki azt higgye róluk, nyakig benne vannak az üzletben, és éppen lesik a piacot. Az igazság azonban az, hogy az esetek túlnyomó részében ezek az alakok a mamukájukat hívják fel, vagy a barátnőjükkel társalognak.

A biovertől félttem, ezért sokáig nem volt vele dolgom. Úgy véltem, a króm az legalább a króm. Az gép, és azt el tudom fogadni. A testem egyes részeit fémre cserélték – semmi vész. Az orvosok már évek óta kis gépezetekkel helyettesítenek mindenféle szerveket. Műszív, műtüdő, műgyomor, művese, satöbbi – az ilyesmitől senki sem fél, így nekem is tök természetes volt a dolog. De a biover, ezek a genetikailag megtervezett és tartályban növesztett cuccok, ezek azért készültek, hogy jobbak legyenek, mint az eredetiek, amiket a természet adott. Ezenkívül kiberverrel általában olyan testrészeket szoktak kiváltani, amik már nem funkcionálnak egyáltalán (néhány keményfiú kivétel ez alól, de ezek általában hamar a hullazsákban végzik). A biovernél azonban fogják és egy amúgy tökéletesen működő szervet lecserélnek egy tartályban

élesztett sejtakupacra, amelyről remélik, hogy jobban fogja végezni ugyanazt a feladatot.

Szóval gazoltam az ilyesmitől. Nagy sokára aztán belementem az izomhelyettesítésbe, miután sikeresen meggyőztem magam, hogy ez lényegében csak olyan jellemzőkben tér el a kibernetikus izmoktól, amikről csak a tudósok meg a fehérköpenyesek tudnak óráig elvitatkoztatni. Végeredményben elégedett voltam a választásommal. Érezni lehetett a változást – gyorsabban és keményebben ütöttem, és a nehézfegyverek kezelése közel sem okozott akkora megterhelést. Úgy éreztem, mintha gördülékenyebben, simábban mozognék, bár még ma sem vagyok biztos benne, hogy ez tényleg így volt, vagy csak beképzelttem magamnak. Mintha az egész testem nagyobb összhangba került volna önmagával.

Akárcsak az első króm, az első darab biover is megnyitotta az utat a társai előtt. Egy utcai doki egyszer belémnyomott egy adag szimbiótát, hogy gyorsabban fel tudjak épülni, ha valamikor ellátnák a bajomat; a szerzőtől elképesztően jól éreztem magam, és egyáltalán nem zavart, hogy a zsebemben állandóan szendvicseket kellett hordanom, hogy fedezni tudjam a megnövekedett kajaszükségletemet. Mindig is nagyevő voltam, és nagyon sokat kellett edzenem, hogy eltüntessem a súlyfölösleget, így a szimbióták még szívességet is tettek nekem. A hatásukra mintha állandó, enyhe hőemelkedésem lenne, de ez a kis kényelmetlenség igazán megéri. Vicces, de azóta még csak náthás sem voltam.

A legutolsó bioverem egy ronda adrenalin-pumpa volt. Kétszer is majdnem szívrohamot kaptam tőle (szó szerint), az egyiket éppen egy városi bunyó meccs megtekintése közben. Túl sok pénzemet tettem föl a csapatra, és nagyon ciki volt, hogy beindult a pumpám. Nem véletlenül beszélnek, hogy ezek a cuccok nagyon érzékenyek. Az orvosom azt is mondta, hogy a vérnyomásom egy kicsit magasabb a normálisnál, és figyelmeztetett, hogy ne sózzam meg nagyon a kajámat. Mindegy, így sem fizetek nagy árat, mert ez a kis bioketyere már többször is megmentette az életemet. A pumpa miatt olyan sebeket elbírtam, amelyek egy elefántot is ledöntöttek volna, és mozgóképes maradtam legalább addig, amíg kimásztam a darálóból. Persze szinte teljes fizikai összeomlással fizettem érte. Nem viccelek: az ember ilyenkor jó néhány napon át mozdulatlanul fekszik, és utána még egy újabb hétig gyengébbnek érzi magát egy koraszülött csecsemőnél. De életben maradtam, és ez a legfontosabb.

Az elmúlt hat évben nem nagyon kaptam új cuccokat, csak kisebb javításokat és cseréket hardverben és szoftverben egyaránt. Négy évvel ezelőtt megerősítettem a csontjaimat, de azóta is állandóan érzem magamban a műanyagot. Nem mintha a doki rossz munkát végzett volna, de esküszöm, hogy néha érzem, amint az ízületeim egymáshoz dörzsölődnek. Az is lehet persze, hogy ez már az öregkor kezdete. Meg kéne néznetni a dolgot; de azt hiszem, most már egy kicsit elkéstem vele.

Szóval most én képviselem a csúcstechnikát. Sőt,

még annál is többet – hamarosan, legalábbis. Az orvosok hátborzongató részletességgel elmagyarázták, hogy mit fognak velem csinálni, és képeket is mutattak. Sőt, még azt is megengedték, hogy magam válasszam meg, meddig hagyom elmenni őket. A leg egyszerűbb változatban javarészt ugyanúgy néznék ki, mintha magam volnék, de hát az hazugság lenne. A választásom igazán fellelkesítette a dokikat. Még ők köszönték meg nekem, hogy „ennyire bátor” vagyok. Néha örülök a dolognak – legalábbis amennyire képes vagyok ilyesmire, ha jobban belegondolok –, mert így nem fogok meghalni. Még nem állok készen a halálra. Máskor meg azon tűnődöm, vajon az az „élet”, amely felé haladok, vajon megéri-e, hogy legyen. Gyerekkoromban sosem jártam templomba, de több embert is ismerek, akik hisznek valamiben, amit ők léleknek neveznek. Ha nekem is van ilyenem, akkor mi fog vele történni? Megváltozik? Egyszerűen csak elszáll? A francba, fog ez egyáltalán még számítani?

Láttam, amint táblázatokat és ábrákat tanulmányoznak, majd rám néznek, mintha csak megpróbálnák elképzelni a leendő testrészeimet. Ha még tudnék borzongani, akkor ilyenkor mindig azt tenném. Néha hitetlenkedő kacagással mesélik egymásnak, hogy mitket művelnek majd velem. Lehetetlenre vállalkozunk, és ezt mindnyájan tudjuk. Megpróbálok én is nevetni. Nem könnyű.

Pap azt mondta, eljön az a pont, amikor a lélek úgy dönt, hogy ami sok az sok, és el akar távozni. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, a testnek vagy alaposan tönkre kell mennie (pl. meghalnia), vagy pedig úgy meg kell változnia, hogy eltérjen az eredeti, természetes rendeltetésétől. A kiberver nyilvánvalóan az utóbbi kategóriába tartozik; a biover már nem annyira, legalábbis a világiak számára nem. Pap ezt nem tudta biztosra mondani. Azt mondta, itt azzal foglalkoznak, hogy becsapják a lelket, elhitessék vele, hogy minden a legnagyobb rendben van, és rábírák a maradásra. Mondtam neki, hogy ez elég dilisen hangzik, de ő csak megvonta a vállát, és közölte, hogy márpedig neki így magyarázták el. Biotechnikát és mágiát – igen, jól értetted – használnak, hogy életben tartsák az illetőt. Azt mondták, úgy hívják ezt, hogy kibernálás.

Kibernálás.

Talán jobban meg kellett volna gondolnom a dolgot.

FORDÍTOTTA: SERFLEK SZABOLCS

